

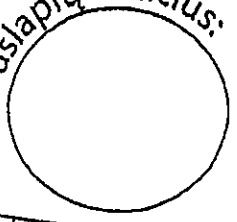
Data:

Vardas:

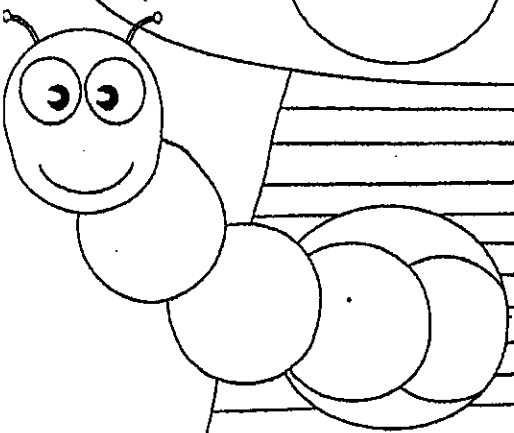
Knygos autorius:

Knygos pavadinimas:

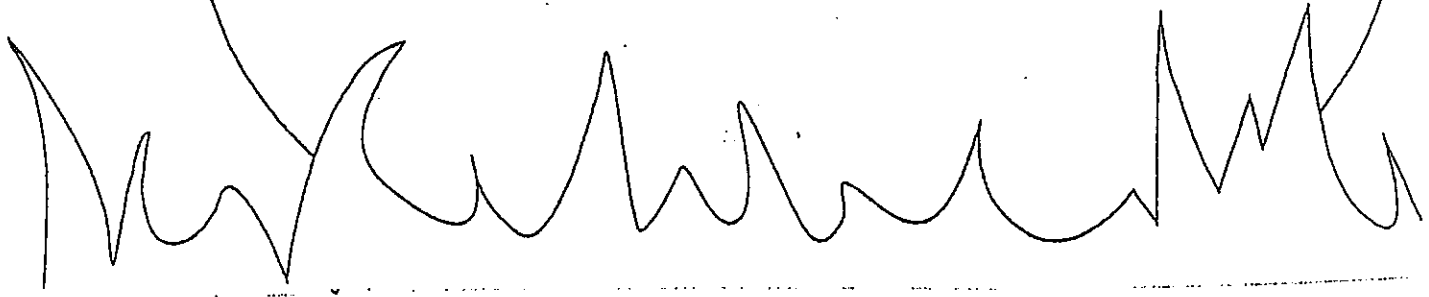
Puslapių skaičius:

Labiausiai patiko:

ČIA GALI NUPIEŠTI KNYGOS VEIKĖJUS AR PATIKUSĮ ĮVYKĮ.

Pepė žaidžia su policininkais „Na, pagauk“

Mažame miestelyje tuoj visi sužinojo, kad devynmetė mergaitė viena gyvena Viloje Vilaitėje. Miestelio tetoms ir dėdėms anaiptol neatrodė, jog taip gerai. Visi vaikai turi turėti, kas juos pasergėja, visi vaikai turi eiti į mokyklą ir mokytis daugybės lentelės. Ir užtat tetos ir dėdės nusprendė, kad mergaitę iš Vilos Vilaitės reikia tučtuojau perkelti į vaikų namus.

Vieną gražią popietę Pepė pakvietė Tomį ir Aniką išgerti kavos su sausainiais. Jie vaišinosi verandoje ant laiptelių. Čia švietė saulė, buvo gražu, darželyje kvėpėjo Pepės gėlės. Ponas Nilsonas ropinėjo verandos turėklais. Retkarčiais prikišdavo snukį arklys, kad ir jį pavaišintų sausainiais.

– Vis dėlto kaip nuostabu gyventi, – pasakė Pepė atkišdama kuo toliau koją.

Kaip tik tuo metu pro vartelius įėjo du uniformuoti policininkai.

– Oi, – sušuko Pepė. – Matyt, ir šiandien man bus laiminga diena. Policininkas pats geriausias daiktas. Beveik kaip rabarbarų kisielius.

Ir ji priėjo prie policininkų visa švytinti iš džiaugsmo.

– Ar tik nebūsi toji mergytė, kuri atsikraustė į Vila Vilaitę? – paklausė vienas policininkas.

– Visai ne, – atsakė Pepė. – Toji tetulė gyvena trečiam bute visai kitam gale miesto.

Ji šitaip atsakė norėdama truputį paerzinti policininkus. Bet jiems visai nepatiko pokštai. Nemėgink krėsti juokų, sakė jie. Ir tada papasakojo, jog gerieji žmonės iš miesto pasirūpino, kad ji gautų vietą vaikų namuose.

– Aš jau turiu vietą vaikų namuose, – atsakė Pepė.

– Ką tu sakai, argi jau viskas sutvarkyta? – paklausė vienas policininkas. – O kur tie vaikų namai?

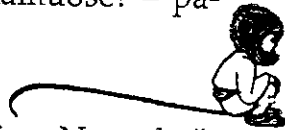
– Čia, – išdidžiai tarė Pepė. – Aš esu vaikas, o čia mano namai, taigi vaikų namai. Ir vietą turiu, pakankamai vietos.

– Vaikeli, – pasakė policininkas nusišypsojęs, – tu nieko nesupranti. Tau reikia kraustyti į tikrus vaikų namus, kad tave ten kas nors prižiūrėtų.

– O ar galima laikyti arklį jūsų vaikų namuose? – paklausė Pepė.

– Žinoma, ne, – atsakė policininkas.

– Aš taip ir maniau, – liūdnai tarė Pepė. – Na, o beždžionę?

- Aišku, ne, juk tu supranti.

- Aha, - tarė Pepė, - tada jūsų vaikų namams teks pasiieškoti vaikų kur nors kitur. Aš ten neketinu kraustyti.

- Taip, bet ar nesupranti, kad tau reikia eiti į mokyklą, - pasakė policininkas.

- O ko man į tą mokyklą eiti?

- Mokyti visokių dalykų, ko gi daugiau.

- Kokių dalykų? - paklausė Pepė.

- Įvairiausių, - atsakė policininkas, - begalę naudingų dalykų, pavyzdžiui, daugybės lentelės.

- Aš jau devyneri metai puikiausiai apsieinu ir be tų daugybės lentelių, - pasakė Pepė. - Ir toliau galiu be jų gyventi.

- Taip, bet pagalvok, kaip bus blogai, kai nieko neišmanysi. Štai, sakysim, būsi užaugusi, kas nors ateis ir paklaus, kaip vadinasi Portugalijos sostinė, o tu nemokėsi atsakyti.

- Aišku, mokėsiu, - tarė Pepė. - Aš atsakysiu štai taip: „Jeigu tau taip mirtinai reikia sužinoti, kaip vadinasi Portugalijos sostinė, tai parašyk tiesiai į Portugaliją ir paklausk!“

- Taip, o ar tau neatrodo, kad bus liūdna, jei tu pati nežinosi?

- Galimas daiktas, - atsakė Pepė. - Kartais gulėsiu vakarais ir vis galvosiu: „Kaipgi vadinasi toji Portugalijos sostinė?“ Bet juk nereikia norėti, kad visą laiką būtų smagu, - pridūrė Pepė ir atsistojo ant rankų. - O iš tiesų aš esu buvusi Lisabonoje su savo tėčiu, - kalbėjo ji toliau, nes ir ant rankų stovėdama mokėjo kalbėti.

Bet tada vienas policininkas pasakė, kad Pepė tegul nemano, jog bus taip, kaip ji nori. Ji turėsianti trūks plyš tuoju pat eiti su juo į vaikų namus. Jis priėjo prie Pepės ir paėmė ją už rankos. Bet Pepė ištrūko kaip vijurkas ir, pliaukštelėjusi jam delnu, sušuko: „Na, pagauk!“ Šisai nespėjo nė mirktelėti, o ji nurūko verandos turėklais aukšty. Bemat atsidūrė balkone virš verandos. Policininkai nelabai gundėsi vyti ją tuo pačiu keliu. Todėl nulėkė į kambarį ir užkopė laiptais į antrą aukštą. Bet kai išėjo į balkoną, Pepė jau buvo vidury stogo. Ji kopė čerpėmis visai kaip beždžionė. Netrukus užsiropštė ant stogo šelmens ir vikriai liuoktelėjusi užšoko ant kamino. Balkone stovėjo abu policininkai susiėmę už galvų, o žemai vejoje – Tomis su Anika spoksojo į Pepę.

– Kaip smagu žaisti „Na, pagauk“, – šūktelėjo Pepė. – Gerai, kad jūs čia atėjot. Šiandien man irgi laiminga diena, jau dabar matyt.

Truputį pagalvoję policininkai nuėjo, atsinešė kopėčias ir pasistatė prie namo galo, paskui užsilipo jomis, vienas pirma, kitas paskui, manydami šitaip pagauti Pepę. Bet ant stogo šelmens jie atrodė truputį nusigandę, kai krypuodami ėmė artintis prie Pepės.

– Nebijokit, – šūktelėjo Pepė. – Visai nepavojinga. Tik smagu.

Kai policininkai jau buvo per du žingsnius nuo Pepės, ji šastelėjo nuo kamino ir šūkaudama ir kikendama pasileido šelmeniu į kitą namo galą. Už kelių metrų nuo namo augo medis.

– Krentu, – suriko Pepė ir nušoko į žaliuojančią medžio viršūnę, įsikibo tvirtai į šaką, pasisiūbavo, tada pa-

leido ją ir klestelėjo žemėn. Paskui kaip kulka nurūko į kitą namo galą ir nukėlė kopėčias.

Policininkai išsižiojo, kai Pepė nušoko, bet visai žado neteko, kai atkripuliavę stogo šelmeniu iki namo galo, ketino lipti kopėčiomis. Iš pradžių perpykę ėmė rėkti ant Pepės, kuri stovėjo apačioje ir žiūrėjo į juos, liepė tučtuojau pastatyti kopėčias, nes būsią blogai.

– Ko jūs taip pykstat? – subarė Pepė. – Juk mes žaidžiam „Na, pagauk“, reikia būti draugiškiems!

Policininkai truputį pagalvojo, paskui vienas tarė nuolankiu balsu:

– Ei, paklausk, gal būtum tokia gera ir pastatytum kopėčias, kad mes galėtume nulipti žemyn?

– Aišku, būsiu gera, – tarė Pepė ir tučtuojau pastatė kopėčias. – O paskui visi smagiai išgersim kavos.

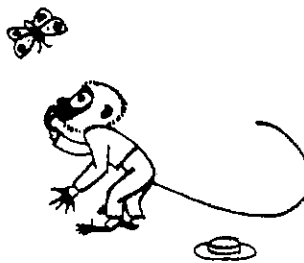
Bet policininkai buvo klastingi, nes vos tik nukopė žemyn, tuoj puolė prie Pepės ir užriko:

– Dabar tu gausi, bjauri mergiote!

Bet Pepė atsakė:

– Ne, aš daugiau neturiu laiko žaisti. Nors labai linksmu, kaip kažin ką.

Ir ji, tvirtai pačiupusi policininkus už diržų, išnešė takeliu iš kiemo ir pasodino gatvėje. Gerokai praėjo laiko, kol jie atsipeikėjo ir pajudėjo iš vietos.

– Palaukit truputį, – šūktelėjo Pepė. Ji nubėgo į virtuvę ir atnešė keletą sausainių.

– Paragaukit, – tarė ji. – Gal nieko, kad truputį apdege.

Paskui sugrižo atgal prie Tomio ir Anikos, kurie stovėjo išpūtę akis ir negalėjo atsistebėti. O policininkai nuskubėjo į miestelį ir papasakojo tetoms ir dėdėms, kad Pepė nieku gyvu netinkama vaikų namams. Tik nesisakė, kad buvo ant stogo. Tetoms ir dėdėms atrodė, jog geriausia bus palikti Pepę gyventi Viloje Vilaitėje. O jei-gu panorės eiti į mokyklą, turės pati pasirūpinti.

Pepė, Tomis ir Anika labai linksmai praleido priešpie-
tę. Tęsė toliau nutrauktas vaišes. Pepė sušveitė keturio-
lika sausainių ir pasakė:

– Man regis, kad tai nebuvo tikri policininkai. Ne, ne!
Per daug plepėjo apie vaikų namus, apie daugybės len-
telę ir Lisaboną.

Paskui ji iškėlė lauk arklį ir visi trys išjojo pasijodinė-
ti. Anika iš pradžių bijojo ir nenorėjo joti, bet kai pama-
tė, kaip gera Tomiui ir Pepei, paprašė, kad ir ją užkeltų
ant arklio keteros. Arklys šuoliavo aplink po sodą, o To-
mis dainavo: „Dunda trinka švedų karžygiai!“

Kai tą vakarą Tomis ir Anika sugulė į lovas, Tomis
tarė:

– Anika, kaip gerai, kad Pepė čia atsikraustė, ar ne?

– Aišku, kad gerai, – atsakė Anika.

– Aš net neatsimenu, ką mes žaidėm, kol jos čia nebu-
vo. Ar tu atsimeni?

– Cha, žaisdavom krocketą ar dar ką nors. Bet man at-
rodo, kad su Pepe daug smagiau. Ir arkliu jodinėti, ir šiaip!